

чучулига и чуруликаше своята пѣсенъ, като че ли славословѣше Бога и поздравляваше утреното слънце, което тъй обилно прѣскаше своитѣ лъчи и будѣше животъ и радостъ въ сърдцата на човѣци и животни. Всичко се радваше и смѣеше. Да се не нагледашъ на Божитѣ красоти!

Ала нашъ Стойчо бѣше глухъ къмъ птичитѣ пѣсни, слѣпъ къмъ Божитѣ красоти. Той намѣри едно птиче гнѣздо, скрито въ клонитѣ на една фиданка. Тамъ имаше петъ голички пиленца. Стойчо грабна едното, погледа го, погледа, па го пухна о земята. Горкото пиленце се прозина, мръдна едното си краче и склопи очи навѣки! По сѣщия начинъ той погуби и другитѣ три пиленца. Послѣдното пиленце умилително гледаше Стойча съ синитѣ си очички и като че ли искаше да му каже; „Пощади поне мене!“ ... ала Стойчо бѣше жестокъ и неумолимъ, той хвана пиленцето за краката и го разчекна!..

Така запусътъ птичето гнѣздо въ Стойчовата градина. И прокудиха се нажаленитѣ пойни птички, изгубили милитѣ си рожби. Останаха само безброй гжсеници, които лаятъ по овоцкитѣ и лакомо гризатъ листата имъ.

В. Василевъ.

